Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)

25 päivänä syyskuuta 2019 *

Laiminlyönti-, vahingonkorvaus- ja kumoamiskanne – Työntekijöiden vapaa liikkuvuus – Ammatillinen vapaus – Henkilöiden vapaasta liikkuvuudesta tehty Euroopan yhteisön ja sen jäsenvaltioiden sekä Sveitsin valaliiton välinen sopimus – Tämän sopimuksen väitetty rikkominen lääkärin ammatin harjoittamista koskevilla Sveitsin laeilla ja asetuksilla – Vaatimus ryhtymisestä toimenpiteisiin Sveitsiä vastaan ja vaatimus aiheutuneen vahingon korvaamisesta – Euroopan ulkosuhdehallinnon vastaus – Kanne, jonka tutkittavaksi ottamisen edellytykset osittain selvästi puuttuvat ja joka on osittain oikeudellisesti selvästi täysin perusteeton

Asiassa T-99/19,

Nathaniel Magnan, kotipaikka Aix-en-Provence (Ranska), edustajanaan asianajaja J. Fayolle,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään H. Støvlbæk, J. Hottiaux ja M. Šimerdová,

vastaajana,

jossa on kyse ensinnäkin SEUT 265 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta todeta, että komissio pidättyi lainvastaisesti ryhtymästä toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan tämän väitetysti rikottua henkilöiden vapaasta liikkuvuudesta tehtyä Euroopan yhteisön ja sen jäsenvaltioiden sekä Sveitsin valaliiton välistä sopimusta (EYVL 2002, L 114, s. 6), joka allekirjoitettiin Luxemburgissa 21.6.1999, toiseksi SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota 20.12.2018 päivättyyn Euroopan ulkosuhdehallinnon kirjeeseen sisältyvä komission päätös, jolla tämä kieltäytyi ryhtymästä toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan, ja kolmanneksi SEUT 268 ja SEUT 340 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta korvata vahinko, jota kantajalle on väitetysti aiheutunut vuodesta 2013 alkaen sen vuoksi, että henkilöiden vapaasta liikkuvuudesta tehtyä Euroopan yhteisön ja sen jäsenvaltioiden sekä Sveitsin valaliiton välistä sopimusta rikottiin, ja määrätä uhkasakko,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. Gratsias (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. Dittrich ja R. Frendo,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

määräyksen

Asian tausta

1 Kantajana oleva Nathaniel Magnan on yleislääkäri ja Ranskan kansalainen.

2 Kantaja haki 20.7.2013 Geneven (Sveitsi) kantonin viranomaisilta lupaa ammattinsa harjoittamiseen kyseisessä kantonissa.

3 Geneven kantonin viranomaiset tekivät 1.10.2013 kaksi päätöstä, joilla kantajalle myönnettiin lupa harjoittaa ammattiaan omalla vastuullaan, mutta ei pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella. Jälkimmäinen päätös perustuu 18.3.1994 annetun Sveitsin liittovaltion sairausvakuutuslain (loi fédérale suisse sur l'assurance-maladie) 55a §:ään eli niin sanottuun tarveharkintasäännökseen (jäljempänä tarveharkintasäännös) ja palveluntarjoajille ammatin harjoittamiseen pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella myönnettävien lupien rajoittamisesta 3.7.2013 annettuun Sveitsin liittoneuvoston määräykseen (ordonnance du Conseil fédéral suisse sur la limitation de l'admission des fournisseurs de prestations à pratiquer à la charge de l'assurance-maladie obligatoire). Tarveharkintasäännöksessä varataan Sveitsin liittoneuvostolle mahdollisuus asettaa lupien myöntäminen lääkärin ammatin harjoittamiseen pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella riippuvaiseksi siitä, että tähän osoitetaan olevan tarvetta; poikkeuksena ovat henkilöt, jotka ovat työskennelleet vähintään kolme vuotta lääkärinä hyväksytyssä yliopistollisessa sairaalassa Sveitsissä. Sveitsin liittoneuvosto turvautui tähän mahdollisuuteen määräämällä 3.7.2013 antamassaan määräyksessä, että tarveharkintasäännöksessä tarkoitetuille lääkäreille myönnetään lupa harjoittaa ammattiaan pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella vain, jos kyseisen määräyksen liitteessä kantoneittain ja erikoistumisaloittain vahvistettu lääkärien enimmäismäärä ei ole kokonaisuudessaan täyttynyt.

4 Kantaja nosti 15.11.2013 Tribunal administratif fédéral suissessa (liittovaltion hallintotuomioistuin, Sveitsi; jäljempänä TAF) kanteen päätöksestä, jolla häneltä oli evätty lupa työskennellä yleislääkärinä pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella. TAF hylkäsi kanteen 19.3.2018 antamallaan tuomiolla asiakysymyksen osalta. Se katsoi erityisesti, että vaikka tarveharkintasäännöksellä syrjittäisiinkin välillisesti lääkäreitä, jotka ovat muiden jäsenvaltioiden kansalaisia, kyseistä säännöstä voitiin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan perustella kansanterveyteen liittyvillä syillä (tuomion 9.7 kohta). Lisäksi TAF totesi, että koska sen sairausvakuutusalalla antamiin ratkaisuihin ei voitu hakea muutosta liittovaltion tuomioistuimessa, tuomio oli lainvoimainen (tuomion 12 kohta).

5 Kantaja ilmoitti tästä tilanteesta Euroopan komissiolle toukokuussa 2018. Toimivaltainen komission virkamies (sisämarkkinoiden, teollisuuden, yrittäjyyden ja pk-yritystoiminnan pääosaston ammattipätevyyksistä ja kelpoisuuksista vastaavasta yksiköstä E5) vastasi kantajalle 30.5.2018 ja 7.6.2018 päivätyillä sähköpostiviesteillä. Hän kertoi, että komissiolle oli ilmoitettu Sveitsin tilanteesta ja että komissio ja Sveitsin viranomaiset neuvottelivat parhaillaan löytääkseen ratkaisun, mistä syystä hän ei pystynyt ilmoittamaan kantajalle komission virallista kantaa 19.3.2018 annettuun TAF:n tuomioon. Hänen tietojensa mukaan Sveitsin viranomaiset harkitsivat erityisesti Sveitsin liittovaltion sairausvakuutuslain tiettyjen osien muuttamista.

6 Kaksi pakollisesta sairausvakuutusjärjestelmästä vastaavaa sveitsiläistä vakuutusyhtiötä teki 23.8.2018 Geneven kantonin Tribunal arbitral des assurancesissa (vakuutusalan välitystuomioistuin, Sveitsi) Geneven SOS médecins -lääkäriyhtymää vastaan välityspyynnön, joka koski vaatimusta maksaa useiden tähän yhtymään kuuluvien lääkärien, joille ei ollut myönnetty lupaa harjoittaa ammattiaan pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella, laskuista maksettuja korvauksia vastaava rahasumma. Geneven SOS médecinsin johtava lääkäri ilmoitti 19.10.2018 päivätyllä sähköpostiviestillä, että hänen oli määrättävä nämä lääkärit, kantaja mukaan luettuna, keskeyttämään ammattitoimintansa. Heidät palautettiin myöhemmin tehtäviinsä 8.11.2018 välitysmenettelyn yhteydessä pidetyn istunnon

jälkeen. Geneven kantonin Tribunal arbitral des assurances antoi 3.7.2019 tuomion, jolla kyseinen yhtymä määrättiin maksamaan vakuutusyhtiöille rahasumma, joka vastasi yhtymään kuuluville lääkäreille, joilla ei katsottu olevan lupaa harjoittaa ammattiaan pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella, korvattuja laskuja.

7 Kantaja lähetti komissiolle 22.10.2018 päivätyllä kirjeellä toimimiskehotuksen, jossa hän yhtäältä vaati komissiota ”ryhtymään kaikkiin” henkilöiden vapaasta liikkuvuudesta tehdyssä Euroopan yhteisön ja sen jäsenvaltioiden sekä Sveitsin valaliiton välisessä sopimuksessa (EYVL 2002, L 114, s. 6; jäljempänä liikkuvuussopimus) ”sallittuihin oikeudellisiin toimenpiteisiin” Sveitsin valaliittoa vastaan, jotta lääkäreihin, jotka ovat unionin kansalaisia, kohdistuva syrjintä saadaan välittömästi loppumaan, ja toisaalta korvaamaan kantajalle vuodesta 2013 alkaen aiheutunut 1 281 444 Sveitsin frangin (n. 1 121 650 euron) suuruinen taloudellinen vahinko. Kantaja väitti, että hän oli ollut vuodesta 2013 alkaen välillisen syrjinnän kohteena, koska hän ei ollut voinut sijoittautua yleislääkärinä Geneven kantoniin, ja että hän oli joutunut keskeyttämään Geneven SOS médecinsissä harjoittamansa ammattitoiminnan 19.10.2018 alkaen. Hän väitti, että tämä syrjintä oli unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön vastaista ja että hänellä ei ollut mitään mahdollisuutta hakea muutosta TAF:n tuomioon, ei kansallisella eikä ylikansallisella tasolla. Hän väitti, että koska tämä syrjintä, joka kohdistui kaikkiin lääkäreihin, jotka ovat unionin kansalaisia, merkitsi liikkuvuussopimuksen rikkomista, SEU 17 artiklan 1 kohdan mukaan komissiolla oli perussopimusten ja unionin oikeuden soveltamisen valvojana velvollisuus toimia ja että komissio ei ollut ryhtynyt tämän johdosta mihinkään toimenpiteisiin vuoden 2013 jälkeen.

8 Euroopan ulkosuhdehallinto lähetti 20.12.2018 kantajalle kirjeen, jolla vastattiin kantajan komissiolle osoittamaan 22.10.2018 päivättyyn kirjeeseen. Kyseisessä kirjeessä Euroopan ulkosuhdehallinto vakuutti kantajalle, että tämä elin ja komissio tekivät kaikkensa liikkuvuussopimuksen asianmukaisen soveltamisen ja unionin kansalaisten oikeuksien kunnioittamisen takaamiseksi Sveitsissä. Se totesi, että lääkärien Sveitsin ja erityisesti Geneven kantonin työmarkkinoille pääsyn rajoittamisesta oli keskusteltu Sveitsin viranomaisten kanssa jatkuvasti vuodesta 2013 alkaen mutta että niillä ja unionin viranomaisilla oli erimielisyyksiä liikkuvuussopimuksen tulkinnasta ja tarveharkintasäännöksen oikeudellisesta arvioinnista. Euroopan ulkosuhdehallinto täsmensi, että riitojen ratkaisumekanismin puuttuessa unionin viranomaisilla ei ollut mitään keinoa löytää ratkaisua tilanteeseen, elleivät osapuolet päässeet keskenään sopimukseen, ja että tietoisina tästä puutteesta ne olivat pyytäneet Sveitsin viranomaisia neuvottelemaan institutionaalisia puitteita koskevan sopimuksen, joka mahdollistaisi välimiesmenettelyn vireillepanon ja asian saattamisen Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi niiden kysymysten osalta, jotka liittyvät unionin oikeuden käsitteisiin, jotta varmistetaan Sveitsin valaliiton kanssa tehtyjen sopimusten yhtenäinen tulkinta ja taataan kaikille samat oikeudet ja velvollisuudet. Euroopan ulkosuhdehallinto lisäsi, että unionin viranomaiset seurasivat tarkasti lainvalmistelumenettelyä, jonka Sveitsin viranomaiset olivat käynnistäneet tarveharkintasäännöksen korvaamiseksi uudella lailla.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

9 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen 18.2.2019.

10 Unionin yleinen tuomioistuin antoi 9.4.2019 kannekirjelmän tiedoksi komissiolle ja pyysi sitä vastaamaan vastineessaan yhteen kysymykseen.

11 Komissio esitti 20.6.2019 oikeudenkäyntiväitteen ja vastasi unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen.

12 Kantaja esitti huomautuksensa tästä oikeudenkäyntiväitteestä 6.8.2019.

13 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– yhtäältä toteaa SEUT 265 artiklan perusteella, että komissio on vuodesta 2013 alkaen pidättynyt lainvastaisesti ryhtymästä kaikkiin tarvittaviin toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan, ja velvoittaa komission SEUT 268 ja SEUT 340 artiklan nojalla maksamaan kantajalle 1 141 198,10 euroa korvausta hänelle vuodesta 2013 alkaen aiheutuneesta vahingosta sekä maksamaan uhkasakkoa 500 euroa päivältä siihen asti, kunnes Sveitsin viranomaiset noudattavat liikkuvuussopimusta tai jompikumpi sopimuspuolista irtisanoo sopimuksen

– toisaalta kumoaa SEUT 263 artiklan perusteella 20.12.2018 tehdyn implisiittisen päätöksen, jolla komissio kieltäytyi ryhtymästä Sveitsin valaliittoa vastaan kiireellisiin oikeudellisiin ja konkreettisiin toimenpiteisiin liikkuvuussopimuksen rikkomisen vuoksi, ja implisiittisen päätöksen, jolla komissio kieltäytyi korvaamasta tästä rikkomisesta aiheutunutta vahinkoa.

14 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

15 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 126 artiklan mukaan on niin, että jos kanne on selvästi unionin yleisen tuomioistuimen toimivaltaan kuulumaton tai kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, unionin yleinen tuomioistuin voi esittelevän tuomarin ehdotuksesta milloin tahansa päättää asian käsittelyä jatkamatta ratkaista asian perustellulla määräyksellä.

16 Käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että sillä on asian asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot, ja päättää ratkaista asian sen käsittelyä jatkamatta.

17 Aluksi on syytä todeta, että käsiteltävän kanteen on tulkittava sisältävän ensisijaisesti laiminlyöntiin perustuvia vaatimuksia, joissa unionin yleistä tuomioistuinta vaaditaan toteamaan SEUT 265 artiklan perusteella, että komissio jätti virheellisesti ryhtymättä toimenpiteisiin, ja vaatimuksia, joissa vaaditaan komission velvoittamista SEUT 268 ja SEUT 340 artiklan perusteella korvaamaan kantajalle aiheutunut vahinko ja maksamaan siitä uhkasakkoa. ”SEUT 263 artiklan perusteella 20.12.2018 tehdyn implisiittisen päätöksen, jolla komissio kieltäytyi ryhtymästä Sveitsin valaliittoa vastaan kiireellisiin oikeudellisiin ja konkreettisiin toimenpiteisiin liikkuvuussopimuksen rikkomisen perusteella”, kumoamista koskevia vaatimuksia on pidettävä toissijaisesti esitettyinä siltä osin kuin ne perustuvat siihen olettamaan, että komissio vastasi kantajan toimimiskehotuksiin, eikä ensisijaisesti esitettyinä vaatimuksina, jotka perustuvat siihen olettamaan, että tämä pidättyi tekemästä niin. ”Implisiittisen päätöksen, jolla komissio kieltäytyi korvaamasta tästä rikkomisesta aiheutunutta vahinkoa”, kumoamista koskevat vaatimukset, jotka niin ikään esitetään toissijaisesti, on luokiteltava uudelleen vaatimuksiksi unionin asettamisesta vastuuseen SEUT 268 ja SEUT 340 artiklan perusteella.

Laiminlyöntiin perustuvat vaatimukset ja niihin liittyvät vahingonkorvausvaatimukset

Laiminlyöntiin perustuvat vaatimukset

18 Kantaja väittää, että tarveharkintasäännös aiheuttaa välillistä syrjintää sveitsiläisten lääkärien, jotka ovat saaneet koulutuksensa pääasiallisesti Sveitsissä ja joita mainittu lauseke ei siten koske, ja muiden jäsenvaltioiden kansalaisia olevien lääkärien, jotka ovat saaneet koulutuksensa pääasiallisesti unionissa ja joita kielto harjoittaa ammattitoimintaa Sveitsin pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella koskee suoraan, välillä. Lisäksi kyseinen säännös aiheuttaa syrjintää lääkärien, jotka ovat työskennelleet vähintään kolme vuotta hyväksytyssä yliopistollisessa sairaalassa Sveitsissä, ja

muiden lääkärien välillä. Säännöksen käyttöön ottaminen merkitsee liikkuvuussopimuksen 2, 7 ja 13 artiklan ja ammattipätevyyden tunnustamisesta 7.9.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/36/EY (EUVL 2005, L 255, s. 22) 55 artiklan rikkomista ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön, jonka Sveitsin valaliitto on liikkuvuussopimuksen 16 artiklan 2 kohdan nojalla velvollinen ottamaan huomioon, noudattamatta jättämistä. Sveitsin viranomaiset eivät myöskään ole noudattaneet vastavuoroisuusperiaatetta. Kantaja väittää, että 19.3.2018 annetun TAF:n tuomion perustelut, joissa kyseistä syrjintää perusteltiin kansanterveyteen liittyvillä syillä, ovat unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön kannalta oikeudellisesti virheellisiä ja tieteellisesti paikkansapitämättömiä. Tarveharkintasäännöksellä loukataan joka tapauksessa suhteellisuusperiaatetta. Kantaja lisää, että hänen tapauksessaan kyseistä syrjintää pahentaa se, että hänen Geneven SOS médecinsissä hankkimaansa työkokemusta ei voida ottaa huomioon poikkeuksen tekemiseksi tarveharkintasäännökseen ja että Geneven kantonin viranomaiset soveltavat erästä direktiiviä, jossa velvoitetaan edistämään paikallisten työnhakijoiden työllistymistä rajatyöntekijöihin nähden. Koska kantaja ei tiedä, voiko hän jatkaa ammattitoimintaansa Geneven SOS médecinsissä, hän on joutunut oikeudellisesti epävarmaan tilanteeseen.

19 Komission väitetystä laiminlyönnistä kantaja väittää, että 20.12.2018 päivätty kirje merkitsee implisiittistä kieltäytymistä ryhtyä toimenpiteisiin. Kantajan mukaan kirjeessä esitetty väite, jonka mukaan tilanteeseen ei ole mitään keinoa löytää ratkaisua, elleivät osapuolet pääse keskenään sopimukseen, ei pidä paikkaansa, koska unioni voi halutessaan milloin tahansa irtisanoa jonkin Sveitsin valaliiton kanssa tekemistään seitsemästä alakohtaisesta sopimuksesta, joihin liikkuvuussopimus kuuluu, tai keskeyttää sen vaikutukset ja koska se voi myös käyttää painostuskeinona Sveitsin viranomaisten osallistumista unionin eri ohjelmiin. Kantaja katsoo, että oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden mukaan komissio oli perussopimusten valvojana velvollinen ryhtymään käsiteltävässä asiassa toimenpiteisiin unionin säännöstön turvaamiseksi ja unionin kansalaisten oikeuksien suojaamiseksi. Komission toimimattomuus ilmenee etenkin siitä, että se on vuodesta 2013 alkaen ollut tietoinen lääkärien, jotka ovat unionin kansalaisia tilanteesta ja että se ei ole reagoinut mitenkään siihen, että Sveitsin lainsäädännöstä aiheutuvat henkilöiden vapaan liikkuvuuden toistuvat rajoitukset ovat edelleen voimassa.

20 Komissio väittää, että laiminlyöntiin perustuvat vaatimukset on jätettävä tutkimatta. Yhtäältä kantajalla ei ole oikeutta nostaa laiminlyöntikannetta, jossa ei vaadita toteamaan, että komissio on pidättynyt ryhtymästä toimiin, joilla on oikeusvaikutuksia kantajaan nähden ja jotka voivat olla kumoamiskanteen kohteena. Toisaalta komissio väittää, että sillä on käsiteltävässä asiassa harkintavaltaa, joka on samankaltaista kuin sen harkintavalta aloittaa jäsenyysvelvoitteiden laiminlyöntiä koskeva menettely, jossa yksityiset oikeussubjektit eivät voi vaatia komissiota ottamaan kantaa tietyllä tavalla. Komissio myös väittää, että se on ryhtynyt kaikkiin liikkuvuussopimuksessa sallittuihin oikeudellisiin toimenpiteisiin saadakseen unionin lääkäreihin kohdistuvan syrjinnän loppumaan. Tältä osin se toteaa ottaneensa jokaisessa liikkuvuussopimuksen mukaisen sekakomitean vuosittaisessa kokouksessa esiin kysymyksen siitä, onko Sveitsin lainsäädäntö tämän sopimuksen määräysten mukainen, nojautuen sen 19 artiklaan, jossa sekakomitealle annetaan toimivalta ratkaista sopimuspuolten väliset riidat yksinomaan poliittisella tasolla. Komission aloitteesta on siten saatu edistettyä monia asioita, kuten erityisesti horisontaalisen direktiivin tarkistamista Geneven kantonissa. Liikkuvuussopimuksen osapuolten välisten riitojen ratkaisemiseen ei ole olemassa muuta mekanismia, etenkään sellaista, joka olisi sitova. Unionilla ei voi olla velvollisuutta irtisanoa liikkuvuussopimusta tai keskeyttää sen soveltamista, sillä se on osa Sveitsin valaliiton kanssa muodostettua monitahoista sopimussuhdetta ja joka tapauksessa sekasopimus, jonka irtisanominen tai soveltamisen keskeyttäminen edellyttävät kaikkien jäsenvaltioiden suostumusta. Tästä komissio päättelee, että laiminlyöntikanne on täysin perusteeton.

21 Kantaja väittää 6.8.2019 oikeudenkäyntiväitteestä esittämissään huomautuksissa, että laiminlyöntikanne on otettava tutkittavaksi, koska komissio ei ole 20.12.2018 päivätyn kirjeen laatija, koska tähän kirjeeseen ei sisälly kannan määrittelyä, koska kantaja nosti kanteen asetetussa määräajassa ja koska komissiolla on vuodesta 2013 alkaen ollut mahdollisuus ja velvollisuus ryhtyä toimenpiteisiin. Hän

väittää, että se, että unionin yleinen tuomioistuin jättäisi kanteen tutkimatta, vaikka liikkuvuussopimukseen ei sisälly mitään mekanismia, jossa kantaja voisi saada asiansa unionin oikeuden alalla toimivaltaisen ylikansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, tarkoittaisi oikeussuojan epäämistä kantajalta, perusoikeuskirjan 47 artiklan rikkomista ja tehokkuus- ja vastaavuusperiaatteiden loukkaamista.

22 Aluksi on selvitettävä, voidaanko laiminlyöntiin perustuvat vaatimukset ottaa tutkittaviksi.

– Laiminlyöntiin perustuvien vaatimusten tutkittavaksi ottaminen

23 SEUT 265 artiklan toisen kohdan mukaan laiminlyöntikanne otetaan käsiteltäväksi vain, jos kyseistä toimielintä, elintä tai laitosta on ensin kehotettu tekemään ratkaisu. Jollei toimielin, elin tai laitos ole määritellyt kantaansa kahden kuukauden kuluessa mainitusta kehotuksesta, kanne voidaan SEUT 265 artiklan toisen kohdan mukaan panna vireille uuden kahden kuukauden määräajan kuluessa. Toimielimelle annetun kehotuksen on oltava riittävän nimenomainen ja täsmällinen, jotta toimielimen on mahdollista tietää konkreettisesti sen päätöksen sisältö, jonka toimielimen vaaditaan tekevän, ja kehotuksesta on myös ilmettävä, että sen tarkoituksena on velvoittaa toimielin määrittämään kantansa (ks. tuomio 23.11.2017, Bionorica ja Diapharm v. komissio, C-596/15 P ja C-597/15 P, EU:C:2017:886, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan SEUT 265 artikla koskee laiminlyöntiä, joka perustuu pidättymiseen antamasta ratkaisua tai määrittelemästä kantaa (ks. tuomio 23.11.2017, Bionorica ja Diapharm v. komissio, C-596/15 P ja C-597/15 P, EU:C:2017:886, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Oikeuskäytännön mukaan SEUT 265 artiklan kolmatta kohtaa, jossa annetaan luonnollisille henkilöille ja oikeushenkilöille mahdollisuus nostaa laiminlyöntikanne, kun toimielin on jättänyt antamatta kyseisille henkilöille osoitettavan jonkin muun säädöksen kuin suosituksen tai lausunnon, on tulkittava siten, että sillä annetaan yksityisille mahdollisuus nostaa laiminlyöntikanne sellaista toimielintä vastaan, joka ei ole toteuttanut toimea, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kolmansien etuihin muuttaen niiden oikeusasemaa selvästi. Laiminlyöntikanne voidaan nostaa myös valmistelevan toimen toteuttamatta jättämisestä, jos se on välttämätön sen menettelyn etenemiselle, jonka on tarkoitus päättyä sellaisen toimen toteuttamiseen, jolla on sitovia oikeusvaikutuksia (ks. vastaavasti tuomio 26.11.1996, T. Port, C-68/95, EU:C:1996:452, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 23.11.2017, Bionorica ja Diapharm v. komissio, C-596/15 P ja C-597/15 P, EU:C:2017:886, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Edellä 25 kohdassa mieliin palautetuista periaatteista siis ilmenee, että SEUT 265 artiklassa ei suinkaan anneta luonnollisille henkilöille ja oikeushenkilöille oikeutta nostaa kannetta aina, kun toimielimet pidättyvät määrittelemästä kantaa tai tekemästä ratkaisua niille osoitetun toimimiskehotuksen johdosta. Näiden periaatteiden mukaan tämä oikeus annetaan vain seuraavissa kolmessa tilanteessa: silloin, kun toimi, jonka toimielimet jättivät toteuttamatta, oli osoitettu kyseisille henkilöille, silloin, kun toteuttamatta jätetyllä toimella olisi ollut sitovia oikeusvaikutuksia, jotka olisivat voineet vaikuttaa kyseisten henkilöiden etuihin muuttaen niiden oikeusasemaa selvästi, tai ainakin silloin, kun kyseinen toimi oli välttämätön edellytys menettelylle, jonka oli tarkoitus päättyä sellaisen toimen toteuttamiseen, jolla olisi ollut heihin nähden sitovia oikeusvaikutuksia.

27 Riippumatta siitä kysymyksestä, onko edellä 23 ja 24 kohdassa mainittuja muita laiminlyöntikanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä noudatettu, käsiteltävässä asiassa on joka tapauksessa todettava, että kantajan tapauksessa ei ole kyseessä yksikään edellä 26 kohdassa mainituista tilanteista.

28 Tästä on ensinnäkin todettava, että toimenpiteitä, jotka kantaja kehotti komissiota toteuttamaan 22.10.2018 päivätyssä kirjeessä, ei ollut osoitettu kantajalle. Kyseisessä kirjeessä kantaja nimittäin kehottaa tätä toimielintä omien sanojensa mukaan ”ryhtymään kaikkiin liikkuvuussopimuksessa sallittuihin oikeudellisiin toimenpiteisiin [Sveitsin valaliittoa] vastaan”.

29 Lisäksi on todettava, että komission Sveitsin valaliittoa vastaan toteuttamat toimenpiteet eivät yksinään ole omiaan muuttamaan kantajan oikeusasemaa selvästi siltä osin kuin on kyse hänen oikeudestaan harjoittaa lääkärin ammattia Geneven kantonissa.

30 Näitä toimenpiteitä ei myöskään voida pitää välttämättömänä edellytyksenä menettelylle, jonka on tarkoitus päättyä sellaisen toimen toteuttamiseen, jolla on kantajaan nähden sitovia oikeusvaikutuksia.

31 Yhtäältä on nimittäin todettava, että ainoa liikkuvuussopimuksen tulkintaa tai soveltamista koskevien riitojen ratkaisemiseen sovellettava menettely on tämän sopimuksen 19 artiklassa määrätty menettely, jonka mukaan sopimuspuolet voivat jättää kaikki tämänluonteiset riidat ratkaistaviksi sekakomiteassa, joka voi ratkaista ne tutkimalla kaikki vaihtoehdot tämän sopimuksen moitteettoman toiminnan varmistamiseksi. Näissä määräyksissä ei myöskään aseteta sekakomitealle velvollisuutta saavuttaa riidan ratkaisemisessa tietty tulos, vaan ainoastaan velvollisuus käyttää siinä tiettyjä keinoja.

32 Sitä vastoin ei ole olemassa käsiteltävään asiaan sovellettavaa riitojenratkaisumenettelyä, jonka edellytyksenä olisi se, että yksi liikkuvuussopimuksen sopimuspuoli toteuttaa yksipuolisia toimenpiteitä toista sopimuspuolta vastaan. Tästä on huomautettava, että tällaisena edellytyksenä ei lähtökohtaisesti voida pitää kantajan esimerkkinä mainitsemaa päätöstä olla uusimatta liikkuvuussopimusta tai päätöstä irtisanoa se 25 artiklan 2 tai 3 kohdan perusteella, koska tällaisella päätöksellä saatettaisiin itse sopimus päättymään.

33 Se, että liikkuvuussopimuksen sopimuspuoli kaikkien sovellettavien menettelyjen ulkopuolella ryhtyy yksipuolisiin toimenpiteisiin toista sopimuspuolta vastaan, koska tämä on jättänyt noudattamatta sopimusvelvoitteitaan, ei lähtökohtaisesti takaa mitenkään sitä, että sopimuspuolten välinen riita saadaan ratkaistua. Tässä tapauksessa se sopimuspuoli, johon yksipuoliset toimenpiteet on kohdistettu, voi nimittäin vapaasti ja täyttä toimivaltaansa käyttäen päättää, onko toisen sopimuspuolen puoltamaa liikkuvuussopimuksen tulkintaa noudatettava vai ei (ks. vastaavasti ja analogisesti määräys 3.7.2007, Commune de Champagne ym. v. neuvosto ja komissio, T-212/02, EU:T:2007:194, 94 kohta).

34 Toisaalta pitää paikkansa, että unionin toimielimille kansainvälisellä tasolla annetun toimivallan käyttäminen ei voi jäädä tuomioistuinten harjoittaman laillisuusvalvonnan ulkopuolelle (ks. vastaavasti ja analogisesti määräys 3.7.2007, Commune de Champagne ym. v. neuvosto ja komissio, T-212/02, EU:T:2007:194, 94 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Pitää myös paikkansa, kuten kantaja huomauttaa, että SEUT 17 artiklan 1 kohdan mukaan komission on perussopimusten ja niiden nojalla tehtyjen sopimusten valvojana varmistuttava siitä, että kolmas maa soveltaa asianmukaisesti velvoitteita, joihin se on sitoutunut unionin tai, kuten käsiteltävässä tapauksessa, unionin ja sen jäsenvaltioiden kanssa tehdyssä sopimuksessa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 25.7.2008, C.A.S. v. komissio, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 94 kohta).

35 Koska kansainvälisessä oikeudessa tai unionin oikeudessa ei ole säännöksiä, joiden nojalla yksityiset oikeussubjektit voisivat käsiteltävässä asiassa tavalla tai toisella osallistua liikkuvuussopimuksen täytäntöönpanoa koskevaan päätöksentekomenettelyyn, kantaja ei voi sen perusteella, että Sveitsin valaliitto rikkoi tätä sopimusta – jos se katsotaan toteen näytetyksi –, väittää, että hänellä on oikeus vaatia komissiota ryhtymään toimenpiteisiin jälkimmäistä vastaan. Jos niihin ryhdyttäisiin, ne nimittäin koskisivat ainoastaan unionin ja kolmansien maiden välisiä suhteita eivätkä suinkaan unionin viranomaisten suhteita luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin. Vaikka siis olisikin olemassa velvollisuus toteuttaa tällaisia toimenpiteitä, sillä ei perusteta yksityisille mitään oikeuksia (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 13.6.2013, Syndicat OP 84, C-3/12, EU:C:2013:389, 28–31 kohta ja tuomio 10.12.2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, 56 kohta).

36 Edellä esitetystä seuraa, että kanteessa esitetyt laiminlyöntiin perustuvat vaatimukset eivät selvästikään täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

37 On ilmeistä, ettei kantajan oikeudenkäyntiväitettä koskevissa huomautuksissaan esittämillä väitteillä voida kyseenalaistaa tätä päätelmää.

38 Ensinnäkin siitä kysymyksestä, pidättyikö komissio määrittelemästä kantaansa kantajan sille osoittamaan toimintakehotukseen ja nostettiinko kanne SEUT 265 artiklan toisessa kohdassa asetetussa määräajassa, on riittävää muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin katsoo edellä 28–35 kohdassa mainituista syistä, että kantajan tapauksessa ei ole kyseessä yksikään niistä tilanteista, joissa luonnollisille henkilöille tai oikeushenkilöille annetaan oikeus nostaa laiminlyöntikanne riippumatta siitä, ovatko muut tällaisen kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyneet. Vaikka siis katsottaisiin, että komissio käsiteltävässä tapauksessa pidättyi määrittelemästä kantaansa ja että kantaja nosti kanteensa asetetussa määräajassa, näillä seikoilla ei ole vaikutusta asiaan.

39 Toiseksi on todettava, että kysymyksillä siitä, oliko komissiolla mahdollisuus ryhtyä yksipuolisiin toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan ja oliko se velvollinen menettelemään niin, ei ole merkitystä tämän laiminlyöntikanteen tutkittavaksi ottamisen arvioinnissa, vaan ainoastaan sen perusteltavuuden arvioinnissa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 29.9.2011, Ryanair v. komissio, T-442/07, ei julkaistu, EU:T:2011:547, 27 kohta). Kantajan näistä kysymyksistä esittämät väitteet ovat siten tehottomia.

40 Kolmanneksi on muistutettava, että yhtäältä EUT-sopimuksen 263 ja 277 artiklalla ja toisaalta sen 267 artiklalla, mutta myös sen 265 artiklalla, on luotu täysin kattava oikeussuojakeinojen ja menettelyjen järjestelmä, jonka tarkoituksena on varmistaa unionin toimiin kohdistuva laillisuusvalvonta antamalla se unionin tuomioistuimien tehtäväksi (ks. tuomio 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. parlamentti ja neuvosto, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 Vaikka suoraan unionin tuomioistuimissa nostettujen kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä on tulkittava perusoikeuskirjan 47 artiklan, jossa taataan perusoikeus tehokkaaseen oikeussuojaan, valossa, vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että tämän artiklan tarkoituksena ei ole muuttaa perussopimuksissa määrättyä tuomioistuinvalvontaa koskevaa järjestelmää eikä etenkään sen edellytyksiä. Tässä artiklassa ei siten edellytetä, että yksityinen voi varauksettomasti nostaa kumoamiskanteen kaikissa tilanteissa, joissa toimielimet pidättyvät antamasta ratkaisua tai määrittämästä kantaa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. parlamentti ja neuvosto, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 97, 98 ja 105 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 9.11.2017, SolarWorld v. neuvosto, C-205/16 P, EU:C:2017:840, 67 ja 68 kohta).

42 Vaikka SEUT 265 artiklan määräyksiä ei voida tehokkaan oikeussuojan periaatteen perusteella tulkita suppeasti, edellä 25 ja 26 kohdassa mainitut luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden nostamien laiminlyöntikanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset huomioon ottaen se, että komissio käsiteltävässä asiassa pidättyi määrittelemästä kantaansa kantajan vaatimukseen yksipuolisten toimenpiteiden toteuttamisesta Sveitsin valaliittoa vastaan, ei missään tapauksessa voinut antaa hänelle oikeutta nostaa tällainen kanne. Unionin yleinen tuomioistuin ei siten voi olla soveltamatta EUT-sopimuksissa määrättyjä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, sellaisina kuin niitä on tulkittu vakiintuneessa oikeuskäytännössä, ylittämättä sitä toimivaltaa, joka sille on annettu (ks. vastaavasti ja analogisesti määräys 24.11.2016, Petraitis v. komissio, C-137/16 P, ei julkaistu, EU:C:2016:904, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Siitä, että liikkuvuussopimukseen ei sisälly minkäänlaista mekanismia, jossa kantaja voisi saattaa asiansa ylikansallisen tuomioistuimen tai ”[unionin] oikeuden alalla toimivaltaisen” tuomioistuimen käsiteltäväksi, on erityisesti todettava, että tehokkaan oikeussuojan periaatteella ei voida oikeuttaa sitä, että unionin tuomioistuimet ylittävät niille annetun toimivallan vain pyrkiäkseen korjaamaan tätä puutetta.

44 Toisin kuin kantaja väittää, käsiteltävässä asiassa ei voida soveltaa tehokkuus- ja vastaavuusperiaatteita.

45 Tästä on muistutettava, että silloin, kun unioni ei ole antanut asiaa koskevia säännöksiä, jäsenvaltioiden sisäisessä oikeusjärjestyksessään antamat menettelysäännöt sellaisia oikeussuojakeinoja varten, joilla pyritään turvaamaan unionin oikeuteen perustuvat yksityisten oikeudet, eivät saa olla epäedullisempia kuin ne säännöt, jotka koskevat samankaltaisia jäsenvaltion sisäiseen oikeuteen perustuvia vaatimuksia (vastaavuusperiaate), eikä niillä saada tehdä unionin oikeusjärjestyksessä tunnustettujen oikeuksien käyttämistä käytännössä mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi (tehokkuusperiaate) (ks. vastaavasti tuomio 7.6.2007, van der Weerd ym., C-222/05–C-225/05, EU:C:2007:318, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

46 Tästä on riittävää todeta, että näitä periaatteita voivat lähtökohtaisesti panna täytäntöön vain kansalliset tuomioistuimet, mutta eivät unionin tuomioistuimet, jotka soveltavat unionin oikeudessa itsessään määrättyjä menettelysääntöjä. Niille perussopimuksissa annetun toimivallan rajoista on todettava, että toimielinten välisen tasapainon periaatteen mukaan unionin tuomioistuimet eivät voi poiketa näistä menettelysäännöistä (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 25.10.2017, komissio v. neuvosto (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, 40 kohta).

47 Vaikka kanteessa esitettyjen laiminlyöntiin perustuvien vaatimusten olisikin katsottava täyttävän tutkittavaksi ottamisen edellytykset, ne olisi joka tapauksessa hylättävä asiakysymyksen osalta jäljempänä esitetyistä syistä.

– Laiminlyöntiin perustuvien vaatimusten aiheellisuus

48 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että laiminlyöntiin perustuvien vaatimusten aiheellisuuden ratkaiseminen edellyttää sen tutkimista, onko komissiolla SEUT 265 artiklassa tarkoitetun toimimiskehotuksen saadessaan ollut velvollisuus toimia (ks. tuomio 29.9.2011, Ryanair v. komissio, T-442/07, ei julkaistu, EU:T:2011:547, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Käsiteltävässä asiassa on tärkeää korostaa – kuten komissio aivan oikein toteaa –, että sillä ei tässä tapauksessa voi olla velvollisuutta ryhtyä yksipuolisiin toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan, olipa tämän toimielimen kanta tarveharkintasäännöksen yhteensopivuuteen liikkuvuussopimuksen kanssa mikä tahansa.

50 Kuten nimittäin edellä 31 ja 32 kohdassa jo todettiin, missään sopimuspuolten välisiin liikkuvuussopimuksen tulkintaa tai soveltamista koskeviin riitoihin sovellettavassa määräyksessä ei velvoiteta eikä edes valtuuteta komissiota ryhtymään tällaisiin toimenpiteisiin. Se voi vain jättää riidan sekakomitean ratkaistavaksi tämän sopimuksen 19 artiklan nojalla.

51 Yhtäältä on lisäksi todettava, että Sveitsin valaliiton kanssa tehdyn liikkuvuussopimuksen sopimuspuolina ovat paitsi unioni myös kaikki sen jäsenvaltiot. Näin ollen, kuten komissio pääasiallisesti väittää, mahdollinen yksipuolisiin toimenpiteisiin ryhtyminen Sveitsin valaliittoa vastaan liikkuvuussopimuksen rikkomisen perusteella edellyttää vähintäänkin suostumuksen saamista jäsenvaltioilta.

52 Toisaalta komissiolla on SEU 17 artiklan 1 kohdan nojalla unionin ulkoista edustusta koskeva toimivalta, joka oikeuttaa sen käymään unionin puolesta Sveitsin viranomaisten kanssa neuvotteluja kyseisen sopimuksen täytäntöön panemiseksi ja sen varmistamiseksi, että ne noudattavat sopimusta. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että komissio voi pelkästään tämän toimivallan perusteella päättää ryhtyä Sveitsin valaliittoa vastaan oikeudellisesti sitoviin toimenpiteisiin, ellei Euroopan unionin neuvosto ole nimenomaisesti antanut tähän lupaa (ks. vastaavasti tuomio 28.7.2016, neuvosto v. komissio, C-660/13, EU:C:2016:616, 36 kohta). Koska ei ole säädetty tällaisia toimenpiteitä koskevaa menettelyä, niiden mahdollinen määrääminen edellyttäisi, kun otetaan huomioon etenkin niiden mahdolliset seuraukset, valintojen tekemistä unionin ja Sveitsin valaliiton suhteisiin kuuluvien eriävien intressien välillä, mikä kuuluu neuvoston toimivaltaan (ks. vastaavasti tuomio 28.7.2016, neuvosto v. komissio, C-660/13, EU:C:2016:616, 33 ja 39 kohta).

53 Lisäksi tällaisella velvoitteella saatettaisiin rajoittaa liikkuvuussopimuksen, joka kuuluu niiden Sveitsin valaliiton kanssa tehtyjen seitsemän alakohtaisen sopimuksen joukkoon, joiden tavoitteena on saada aikaan tiiviimmät taloudelliset siteet unionin ja tämän kolmannen maan välillä, ja jolla pyritään erityisesti toteuttamaan sopimuspuolten välillä henkilöiden vapaan liikkuvuus unionissa sovellettavien säännösten perusteella, täytäntöönpanoa (ks. vastaavasti tuomio 27.2.2014, Yhdistynyt kuningaskunta v. neuvosto, C-656/11, EU:C:2014:97, 53 ja 55 kohta).

54 Liikkuvuussopimuksen tulkintaa ja soveltamista koskevien riitojen ratkaisemiseksi on nimittäin tärkeää, että unionin toimielimillä ja jäsenvaltioilla on riittävän laaja arviointi- tai harkintavalta, jotta ne voivat toimia ainakin Sveitsin valaliiton kanssa muodostettuihin suhteisiin kuuluvien erilaisten etujen sovittelijoina ja määrittää unionin edun ja unionin kansalaisten ja toimijoiden etujen suojaamisen kannalta sopivimman strategian (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 6.12.2001, Area Cova ym. v. neuvosto ja komissio, T-196/99, EU:T:2001:281, 122–124 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 On lisättävä, että se, ettei liikkuvuussopimukseen sisälly määräystä, jossa sopimuspuolet valtuutettaisiin ryhtymään yksipuolisiin toimenpiteisiin tämän sopimuksen uusimatta jättämistä tai irtisanomista koskevista määräyksistä riippumatta, ja niiden 19 artiklan säännösten sisältö, jotka koskevat riitojen ratkaisemista sekakomiteassa, joka sopimuksen 14 artiklan mukaan tekee päätökset yksimielisesti, osoittavat sopimuspuolten tahtoneen suosia ennen muuta neuvottelua ja yhteisymmärrystä varmistaakseen tämän sopimuksen moitteettoman soveltamisen.

56 Näin ollen komissiolla ei käsiteltävän asian olosuhteissa ollut mitään velvollisuutta ryhtyä kantajan kehottamiin toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan. Vaikka katsottaisiin, että komissio pidättyi määrittelemästä kantaansa tähän kehotukseen tai ratkaisemasta sitä, tämä pidättyminen ei siis missään tapauksessa merkinnyt laiminlyöntiä.

57 Kantajan esille tuomien luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden soveltaminen ei voi kyseenalaistaa näitä päätelmiä.

58 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen on kaikilla henkilöillä, joille unionin toimielimen toiminnan vuoksi on syntynyt perusteltuja odotuksia, jotka perustuvat unionin toimielimen asiassa antamiin täsmällisiin vakuutteluihin. Oikeusvarmuuden periaatteesta on muistettava, että tämä periaate edellyttää, että unionin lainsäädäntö on selvää ja että sen soveltaminen on yksityisten ennakoitavissa (ks. tuomio 17.2.2017, Islamic Republic of Iran Shipping Lines ym. v. neuvosto, T-14/14 ja T-87/14, EU:T:2017:102, 191 ja 192 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

59 Yhtäältä luottamuksensuojan periaatteesta on kuitenkin todettava, ettei kantaja ole saanut mitään täsmällisiä vakuutteluja siitä, että komissio ryhtyy yksipuolisiin toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan sen johdosta, että tämä kolmas maa on rikkonut liikkuvuussopimusta.

60 Kuten edellä jo todettiin, missään sovellettavassa määräyksessä ei siten velvoiteta eikä edes valtuuteta komissiota itse ryhtymään tällaisiin toimenpiteisiin, jotka edellyttäisivät joka tapauksessa jäsenvaltioiden ja neuvoston suostumusta (ks. edellä 50–52 kohta).

61 Unionin viranomaiset sitä paitsi antoivat 30.5.2018 ja 7.6.2018 päivätyissä komission kirjeissä ja 20.12.2018 päivätyssä Euroopan ulkosuhdehallinnon kirjeessä ainoastaan yleisiä vakuutteluja siitä, että ne sitoutuvat tekemään kaikkensa varmistaakseen liikkuvuussopimuksen moitteettoman soveltamisen ja unionin kansalaisten oikeuksien kunnioittamisen Sveitsissä, ja siitä, että ne seuraavat kyseisessä maassa tarveharkintasäännöksen muuttamiseksi aloitettua lainsäädäntöprosessia yhdessä sen viranomaisten kanssa (ks. edellä 5 ja 8 kohta).

62 Toisaalta oikeusvarmuuden periaatteesta on todettava, että liikkuvuussopimuksen määräyksistä ilmenee selvästi ja yksiselitteisesti, että tähän sopimukseen ei ainakaan tässä vaiheessa sisälly muita riitojenratkaisumenettelyjä kuin sen 19 artiklassa määrätty menettely, jonka mukaisesti sopimuspuolet voivat jättää kaikki tämänluonteiset riidat sekakomitean ratkaistaviksi ilman, että jälkimmäiselle asetetaan minkäänlaista velvollisuutta löytää niihin ratkaisu. Sovellettavan oikeuden nykytilassa liikkuvuussopimuksessa ei siten anneta komissiolle mitään muuta oikeudellista keinoa suojata oikeudet, jotka unionin kansalaisille liikkuvuussopimuksen perusteella kuuluvat Sveitsin alueella, kuin saattaa sekakomitean ratkaistaviksi kaikki riitakysymykset, jotka koskevat Sveitsin oikeussääntöjen ja niiden soveltamiseksi toteutettujen hallinnollisten toimenpiteiden yhteensopivuutta tämän sopimuksen kanssa.

63 Kuten edellä 33 kohdassa lisäksi korostettiin, se, että liikkuvuussopimuksen sopimuspuoli kaikkien sovellettavien menettelyjen ulkopuolella ryhtyy yksipuolisiin toimenpiteisiin toista sopimuspuolta vastaan, koska tämä on jättänyt noudattamatta sopimusvelvoitteitaan, ei lähtökohtaisesti takaa mitenkään sitä, että sopimuspuolten välinen riita saadaan ratkaistua.

64 Oikeudenkäyntiväitteestä esittämissään huomautuksissa kantaja kyseenalaistaa liikkuvuussopimuksen määräysten laillisuuden siitä syystä, että niissä ei tarjota mahdollisuutta saada asiaansa riippumattoman tuomioistuimen käsiteltäväksi tämän sopimuksen soveltamista koskevien riitojen ratkaisemiseksi. Nämä näkökohdat eivät kuitenkaan kyseenalaista sitä, että komissiolla ei käsiteltävässä asiassa ole velvollisuutta ryhtyä toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan.

65 Yhtäältä on nimittäin tuotava esiin, että liikkuvuussopimuksen 11 artiklassa varataan sopimuksessa tarkoitetuille henkilöille oikeus tehdä valituksia toimivaltaisille viranomaisille ja erityisesti hakea muutosta toimivaltaiselta kansalliselta oikeusasteelta. Käsiteltävässä asiassa asiakirja-aineistosta ilmenee, että kantaja on voinut nostaa TAF:ssä kanteen päätöksestä, jolla häneltä evättiin lupa harjoittaa ammattitoimintaa pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän kustannuksella. Vaikka kantaja kiistää TAF:n liikkuvuussopimuksesta ja sovellettavasta unionin oikeudesta antaman tulkinnan, hän ei osoita, että tämä tuomioistuin ei antanut ratkaisuaan riippumattomasti. Tästä on muistutettava, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tuomarien nimittämismenettely, johon kantaja käsiteltävässä asiassa vetoaa, ei yksinään riitä kyseenalaistamaan heidän riippumattomuuttaan (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 18.5.1999, Ninn-Hansen v. Tanska, CE:ECHR:1999:0518DEC002897295 ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 26.8.2003, Filippini v. San Marino, CE:ECHR:2003:0826DEC001052602). Lisäksi asiakirja-aineistosta ilmenee, että Geneven kantonin Tribunal arbitral des assurancesin 3.7.2019 antamaan tuomioon voidaan hakea muutosta Tribunal fédéral suisselta (Sveitsin valaliiton korkein oikeus). Kantaja ei siten ole osoittanut, että hänelle ei käsiteltävässä asiassa annettu mahdollisuutta saattaa asiaansa riippumattoman tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ratkaistuksi hänen ja Sveitsin viranomaisten tai hänen työnantajiensa ja Sveitsin viranomaisten väliset riidat, jotka koskevat hänen oikeuttaan harjoittaa lääkärin ammattia Geneven kantonissa.

66 Toisaalta se, että liikkuvuussopimukseen ei sisälly mekanismia, jossa annettaisiin unionin tuomioistuimille mahdollisuus lausua siitä, miten Sveitsin viranomaiset ovat soveltaneet tätä sopimusta ja unionin oikeutta, ei missään tapauksessa voi yksinään synnyttää komissiolle velvollisuutta ryhtyä yksipuolisiin toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan. Tästä on riittävää muistuttaa, että – kuten edellä 51 ja 54 kohdassa todettiin – tällaisiin toimenpiteisiin ryhtyminen edellyttää vähintäänkin jäsenvaltioiden suostumusta ja neuvoston lupaa ja että se ei toisekseen voi olla pakollista, koska erilaisten etujen sovittelijana toimiminen ja sopivimman strategian määrittäminen edellyttävät laajaa harkintavaltaa.

67 Vaikka laiminlyöntiin perustuvat vaatimukset otettaisiinkin tutkittaviksi, ne olisi näin ollen joka tapauksessa hylättävä, koska ne selvästi ovat oikeudellisesti täysin perusteettomia.

Vaatimukset unionin asettamisesta sopimussuhteen ulkopuoliseen vastuuseen komission väitetysti virheellisen toimimattomuuden perusteella

68 Kantaja väittää, että hänelle on vuodesta 2013 alkaen aiheutunut jatkuvaa vahinkoa siitä, että hän ei ole voinut vapaasti harjoittaa lääkärin ammattia Geneven kantonissa, ja että tämä vahinko tulee jatkumaan ainakin vuoteen 2021 saakka. Kantajan mukaan tämä vahinko sisältää hänelle aiheutuneen tulonmenetyksen, tulevien eläketulojen menetys mukaan luettuna, ja henkisen kärsimyksen. Oikeudenkäyntiväitteestä esittämiensä huomautusten yhteydessä kantaja väittää, että siinä tapauksessa, että unionin yleinen tuomioistuin ei totea komission jättäneen virheellisesti ryhtymättä toimenpiteisiin, sen on todettava, että kantajalle on aiheutunut epätavallista, erityistä, jatkuvaa ja kasvavaa vahinkoa ja että liikkuvuussopimus on ilmeisen lainvastainen, joten unionin yleisen tuomioistuimen on ainakin asetettava unioni tuottamuksesta riippumattomaan vastuuseen ja määrättävä se korvaamaan kantajalle aiheutunut vahinko.

69 Komissio väittää, että vahingonkorvausvaatimus on täysin perusteeton.

70 Vahingonkorvausvaatimuksessaan kantaja esittää yhtäältä vaatimuksia, jotka koskevat sen vahingon korvaamista, jota hänelle on vuodesta 2013 alkaen aiheutunut ensisijaisesti siitä, että komissio jätti virheellisesti ryhtymättä toimenpiteisiin, ja toissijaisesti komission tuottamuksesta riippumattoman vastuun johdosta, ja toisaalta vaatimuksia, jotka koskevat uhkasakon määräämistä sen vahingon vuoksi, jota kantajalle aiheutuu siihen saakka, kunnes Sveitsin valaliitto alkaa noudattaa liikkuvuussopimusta tai kunnes toinen sopimuspuolista vetäytyy siitä. Aluksi on tutkittava uhkasakon määräämistä koskevat vaatimukset.

– Uhkasakon määräämistä koskevat vaatimukset

71 Aluksi on muistutettava, että SEUT 268 artiklan ja SEUT 340 artiklan toisen kohdan mukainen vahingonkorvauskanne on itsenäinen oikeussuojakeino, jolla on oma tehtävänsä oikeussuojakeinojen järjestelmässä ja jonka nostamisen edellytykset määräytyvät sen erityisen tarkoituksen perusteella. Vahingonkorvauskanne eroaa kumoamiskanteesta siten, ettei sillä pyritä tietyn toimenpiteen poistamiseen vaan korvauksen saamiseen toimielimen aiheuttamasta vahingosta (ks. tuomio 24.10.2000, Fresh Marine v. komissio, T-178/98, EU:T:2000:240, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

72 Kun kyse on SEUT 268 artiklan ja SEUT 340 artiklan toisen kohdan mukaisesta vahingonkorvauskanteesta, unionin tuomioistuimet eivät ole toimivaltaisia määräämään uhkasakkoa toimielimelle, jonka katsotaan olevan vastuussa väitetystä vahingosta. Uhkasakon määräämisen tarkoituksena ei nimittäin voi olla aiheutuneen vahingon korvaaminen, vaan ainoastaan se, että toimielin saadaan lopettamaan väitetty unionin oikeuden rikkominen siten, että se joko toteuttaa tietyn toimenpiteen tai poistaa sen (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 17.11.2011, komissio v. Italia, C-496/09, EU:C:2011:740, 42–45 kohta).

73 Kantajan uhkasakon määräämisestä esittämät vaatimukset on siten hylättävä, koska ne selvästikään eivät täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

74 Joka tapauksessa on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unioni on SEUT 340 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetussa sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa elintensä lainvastaisesta toiminnasta aiheutuneesta vahingosta ainoastaan, jos seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielinten moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiallisesti syntynyt ja toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (ks. määräys 6.9.2011, Mugraby v. neuvosto ja komissio, T-292/09, ei julkaistu, EU:T:2011:418, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Erityisesti on muistutettava, että vahingon, josta vaaditaan korvausta sopimussuhteen ulkopuolista unionin vastuuta koskevalla kanteella SEUT 340 artiklan toisen kohdan nojalla, on oltava todellinen ja varma, ja kantajan on näytettävä tämä toteen. Kantajan on esitettävä vakuuttavat todisteet sekä väittämänsä vahingon olemassaolosta että sen laajuudesta (ks. tuomio 6.9.2018, Klein v. komissio, C-346/17 P, EU:C:2018:679, 147 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

75 Vaikka katsottaisiin, että uhkasakolla, jonka kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta määräämään komissiolle, on tarkoitus korvata tuleva vahinko, jota kantajalle aiheutuu niin kauan kuin häneen sovelletaan tarveharkintasäännöstä, tällaista vahinkoa ei lähtökohtaisesti voida pitää oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla todellisena ja varmana. Uhkasakon määräämistä koskevat vaatimukset on siten joka tapauksessa hylättävä, koska ne selvästi ovat oikeudellisesti täysin perusteettomia.

– Vaatimukset, jotka koskevat unionin velvoittamista korvaamaan vahinko, jota kantajalle on aiheutunut vuodesta 2013 alkaen

76 On muistutettava, että siltä osin kuin on kyse toimielinten moititun toiminnan lainvastaisuudesta, joka on yksi niistä kolmesta edellytyksestä, joiden on täytyttävä, jotta unionin voidaan katsoa olevan vastuussa sopimussuhteen ulkopuolisesta vahingosta, oikeuskäytännössä edellytetään, että on osoitettava riittävän ilmeinen sellaisen oikeusäännön rikkominen, jolla on tarkoitus antaa yksityisille oikeuksia. Siltä osin kuin on kyse vaatimuksesta, jonka mukaan rikkomisen on oltava riittävän ilmeinen, ratkaiseva peruste unionin oikeuden rikkomisen luokittelemiseksi riittävän ilmeiseksi on se, että asianomainen unionin toimielin on selvästi ja vakavasti ylittänyt harkintavaltansa rajat. Jos tällä toimielimellä on huomattavan vähän tai ei ollenkaan harkintavaltaa, jo pelkän unionin oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen (ks. määräys 6.9.2011, Mugraby v. neuvosto ja komissio, T-292/09, ei julkaistu, EU:T:2011:418, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

77 Käsiteltävässä asiassa on kuitenkin riittävää muistuttaa, kuten edellä 35 kohdassa todettiin, että koska kansainvälisessä oikeudessa tai unionin oikeudessa ei ole säännöksiä, joiden nojalla yksityiset oikeussubjektit voisivat käsiteltävässä asiassa tavalla tai toisella osallistua liikkuvuussopimuksen täytäntöönpanoa koskevaan päätöksentekomenettelyyn edes siinä tapauksessa, että komissio on laiminlyönyt velvollisuutensa pidättymällä ryhtymästä toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan, tätä oletettua laiminlyöntiä ei voida pitää sellaisen oikeusäännön rikkomisena, jolla on tarkoitus antaa yksityisille oikeuksia.

78 Toisaalta ja joka tapauksessa on muistutettava, kuten edellä 50–52 ja 60 kohdassa todettiin, että komissiolla ei ole oikeutta ryhtyä tällaisiin toimenpiteisiin liikkuvuussopimuksen täytäntöönpanon yhteydessä, eikä se edes voisi ryhtyä niihin ilman jäsenvaltioiden ja neuvoston suostumusta. Kuten unionin yleinen tuomioistuin lisäksi edellä 54 kohdassa huomautti, liikkuvuussopimuksen tulkintaa ja soveltamista koskevien riitojen ratkaisemiseksi on tärkeää, että unionin toimielimillä ja jäsenvaltioilla on riittävän laaja arviointi- tai harkintavalta, jotta ne voivat toimia ainakin Sveitsin valaliiton kanssa muodostettuihin suhteisiin kuuluvien erilaisten etujen sovittelijoina ja määrittää unionin edun ja unionin kansalaisten ja toimijoiden etujen suojaamisen kannalta sopivimman strategian. Näin ollen se,

että komissio pidättyi ryhtymästä kantajan vaatimiin toimenpiteisiin, ei mitenkään voi merkitä sitä, että tämä toimielin on selvästi ja vakavasti ylittänyt harkintavaltansa rajat, ja siten edellä 76 kohdassa tarkoitettua riittävän ilmeistä oikeussääntöjen rikkomista.

79 Samoista syistä kuin ne, jotka esitettiin edellä 58–63 kohdassa, luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteet eivät voi kyseenalaistaa näitä toteamuksia.

80 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan komission väitetysti virheellisen toimimattomuuden perusteella esittämät vahingonkorvausvaatimukset on hylättävä, koska ne selvästi ovat oikeudellisesti täysin perusteettomia, eikä vahingon olemassaoloa ja vahingon ja komission väitetyn toimimattomuuden välistä syy-yhteyttä ole tarpeen tutkia.

81 Kantajan oikeudenkäyntiväitettä koskevissa huomautuksissaan toissijaisesti esittämästä väitteestä, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen on velvoitettava komissio korvaamaan väitetty vahinko tuottamuksesta riippumattoman vastuun perusteella ilman, että on tarpeen lausua siitä, tukeeko tämä väite itsenäisiä vaatimuksia tai sisältääkö se uusia perusteita ja voidaanko tällaiset vaatimukset tai perusteet ottaa tutkittaviksi, on korostettava, että tällainen väite on selvästi oikeudellisesti perusteeton.

82 Unionin tuomioistuin on nimittäin jo todennut, että nykyisessä unionin oikeudessa ei ole järjestelmää, jonka nojalla unioni voisi joutua vastuuseen silloin, kun sen elimet eivät ole menetelleet lainvastaisesti (ks. vastaavasti tuomio 9.9.2008, FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, 167 ja 179 kohta). Tätä oikeuskäytäntöä voidaan käsiteltävässä asiassa soveltaa SEUT 340 artiklan toiseen kohdan määräyksiin, jotka ovat olennaisin osin samanlaiset kuin entisen EY 288 artiklan toisen kohdan määräykset, joihin kyseinen oikeuskäytäntö perustuu.

83 Vaatimukset, jotka koskevat unionin velvoittamista korvaamaan kantajalle vuodesta 2013 alkaen väitetysti aiheutuneet vahingot, on siten hylättävä, koska ne selvästi ovat oikeudellisesti täysin perusteettomia.

Komission väitetyn toimenpiteisiin ryhtymisestä kieltäytymisen kumoamista koskevat vaatimukset ja unionin asettamista sopimussuhteen ulkopuoliseen vastuuseen koskevat vaatimukset

Komission väitetyn toimenpiteisiin ryhtymisestä kieltäytymisen kumoamista koskevat vaatimukset

84 Kantaja väittää, että 22.12.2018 päivättyä Euroopan ulkosuhdehallinnon kirjettä on pidettävä kieltäytymisenä ryhtyä toimenpiteisiin, koska siinä myönnetään, että Sveitsin valaliitto on rikkonut liikkuvuussopimusta, ja koska komissiolla on – toisin kuin kyseisessä kirjeessä väitetään – hyvinkin mahdollisuus ryhtyä yksipuolisiin toimenpiteisiin tätä kolmatta maata vastaan.

85 Komissio väittää, että kumoamiskanne on jätettävä tutkimatta ensinnäkin siksi, että komissio ei ole 22.12.2018 päivätyn kirjeen laatija, toiseksi siksi, että kirjeen sisältö on pelkästään informatiivinen, ja kolmanneksi siksi, että kirjeellä ei ole mitään velvoittavia oikeusvaikutuksia.

86 Vaikka 20.12.2018 päivätyn Euroopan ulkosuhdehallinnon kirjeen olisi käsiteltävässä asiassa katsottava sisältävän komission selvän kieltäytymisen noudattamasta kantajan esittämää toimimiskehotusta, kanteessa esitetyt kumoamisvaatimukset olisi siitä huolimatta hylättävä, koska ne selvästikään eivät täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

87 Tästä on yhtäältä muistutettava, että – kuten SEUT 263 artiklan neljännestä kohdasta ilmenee – kun luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö nostaa kumoamiskanteen toimesta, jota ei ole osoitettu sille, kyseisen toimen on muun muassa koskettava sitä suoraan. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan edellytys, jonka mukaan kanteen kohteena olevan toimen on koskettava luonnollista henkilöä tai

oikeushenkilöä suoraan, edellyttää kahden kumulatiivisen edellytyksen täyttymistä samanaikaisesti eli ensinnäkin, että riidanalaisella toimella on välittömiä vaikutuksia kyseisen henkilön oikeusasemaan, ja toiseksi, ettei se jätä niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen toimeenpano, lainkaan harkintavaltaa, jolloin toimeenpano on täysin automaattista ja perustuu yksinomaan unionin lainsäädäntöön eikä edellytä välissä olevien sääntöjen soveltamista (ks. tuomio 28.2.2019, neuvosto v. Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

88 Käsiteltävässä asiassa on riittävää todeta, että ensimmäinen oikeuskäytännössä vahvistetuista kumulatiivisista edellytyksistä ei täyty. Edellä 29 kohdassa nimittäin todettiin, että komission Sveitsin valaliittoa vastaan toteuttamat toimenpiteet eivät yksinään ole omiaan muuttamaan kantajan oikeusasemaa selvästi siltä osin kuin on kyse hänen oikeudestaan harjoittaa lääkärin ammattia Geneven kantonissa. Siten myöskään kyseisiin toimenpiteisiin ryhtymisestä kieltäytymisellä ei voi olla välittömiä vaikutuksia kantajan oikeusasemaan. Näin ollen on riittävää todeta ilman, että muita SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa mainittuja tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä on tarpeen tutkia, että riidanalainen toimi ei koske kantajaa suoraan.

89 Toisaalta edellä 35 kohdassa todettiin, että koska kantajalla ei ole oikeutta vaatia komissiota ryhtymään yksipuolisiin toimenpiteisiin Sveitsin valaliittoa vastaan sen vuoksi, että nämä toimenpiteet koskevat ainoastaan unionin ja sen jäsenvaltioiden suhteita kolmanteen maahan, hänellä ei myöskään voinut olla oikeutta vaatia unionin tuomioistuinta tutkimaan niiden toteuttamatta jättämisen laillisuutta. Vaikka katsottaisiin, että käsiteltävässä asiassa komissio ei ainoastaan jättänyt ryhtymättä näihin toimenpiteisiin vaan myös kieltäytyi tekemästä niin, tämän kieltäytymisen kumoamista koskevat vaatimukset eivät silti selvästikään täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

Vaatimukset, jotka koskevat unionin asettamista sopimussuhteen ulkopuoliseen vastuuseen

90 Kuten edellä 22 kohdassa mainittiin, sen ”implisiittisen päätöksen, jolla komissio kieltäytyi korvaamasta tästä rikkomisesta aiheutunutta vahinkoa, [kumoamista]” koskevat vaatimukset on tulkittava vaatimuksiksi, joilla implisiittisesti mutta väistämättä pyritään siihen, että unioni velvoitetaan korvaamaan aiheutunut vahinko SEUT 268 ja SEUT 340 artiklan perusteella. Edellä 68 kohdassa esitetyt perustelut tukevat näitä päätelmiä.

91 Komissio väittää, että kantaja ei voi tehokkaasti vaatia unionin yleistä tuomioistuinta määräämään, että sen on korvattava vahinko, joka tälle on väitetysti aiheutunut siitä, että se on kieltäytynyt toimimasta, koska komissio ei ole vastuussa Sveitsin viranomaisten tekemistä liikkuvuussopimuksen rikkomisista.

92 Samoista syistä kuin ne, jotka esitettiin edellä 77–82 kohdassa, kantajan vahingonkorvausvaatimukset, jotka perustuvat komission väitettyyn kieltäytymiseen noudattaa hänen toimimiskehotustaan, on joka tapauksessa hylättävä, koska ne selvästi ovat oikeudellisesti täysin perusteettomia. Vaikka nimittäin katsottaisiin, että 20.12.2018 päivättyyn Euroopan ulkosuhdehallinnon kirjeeseen sisältyy tällainen kieltäytyminen, sen ei voitaisi katsoa merkitsevän sitä, että komissio oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla rikkoi oikeussääntöä, jolla annetaan yksityisille oikeuksia, eikä sitä, että tämä toimielin on selvästi ja vakavasti ylittänyt harkintavaltansa rajat, eikä siten myöskään tällaisen oikeussäännön riittävän ilmeistä rikkomista. Tällaista kieltäytymistä ei myöskään voida pitää luottamuksensuojan tai oikeusvarmuuden periaatteiden loukkaamisena. Lisäksi komission väitetyn kieltäytymisen ja kantajan väittämän vahingon välillä ei ole suoraa syy-yhteyttä, koska tällä kieltäytymisellä, kuten edellä 88 kohdassa todettiin, ei ole välittömiä vaikutuksia kyseisen henkilön oikeusasemaan.

93 Edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset osittain selvästi puuttuvat ja koska se on osittain oikeudellisesti selvästi täysin perusteeton.

Oikeudenkäyntikulut

94 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

95 Koska kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne hylätään.

2) Nathaniel Magnan velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 25 päivänä syyskuuta 2019.

E. Coulon
kirjaaja

D. Gratsias
jaoston puheenjohtaja